

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
КРАГУЈЕВЦУ

Гж.бр. 262/11

Датум: 10.02.2011. године

К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Зорана Хацића, председника већа, Драгице Петровић и Сузане Видановић, чланова већа, у парници тужилаца Ј. В. и М. В., обоје из К., чији је заједнички пуномоћник М. В., адвокат из К, против тужене Р. С. – Министарство одбране Б., ВП 3262 К., коју заступа Дирекција за имовинско правне послове Б., а ову Републички јавни правобранилац из К., ради накнаде штете, решавајући о жалби тужене, изјављеној на пресуду Основног суда у Крагујевцу, 8П-692/10, од 14. 12. 2010. године, у седници већа одржаној дана 10. 02. 2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Крагујевцу број 8П-692/10, од 14. 12. 2010. године у ставу првом и другом изреке тако што **СЕ ОДБИЈА** тужбени захтев да се обавезе тужена Р. С. – Министарство одбране - ВП .....К. да тужиоцима Ј. В. и М. В., обоје из К., на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти блиског лица – сина, исплати износ од по 300.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 14. 12. 2010. године, као дана пресуђења до исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења, **КАО НЕОСНОВАН.**

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ одлука о трошковима поступка, садржана у ставу петом изреке исте пресуде, тако што се **ОДБИЈА** захтев да се тужена обавезе да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 361.250,00 динара, у року од 15 дана по пријему пресуде под претњом принудног извршења, **КАО НЕОСНОВАН.**

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом у ставу првом изреке делимично се усваја тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу Ј. В. из К. на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти блиског лица – сина исплати износ од 300.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 14. 12. 2010. године, као дана пресуђења до коначне исплате, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Ставом другим делимично се усваја тужбени захтев па је тужена обавезана да тужиљи М. В. из К., по истом основу, као у ставу првом, исплати износ од такође 300.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 14. 12. 2010. године до исплате, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

У ставу трећем одбија се као неоснован део тужбеног захтева за разлику од досуђених износа у изреци под један, до потраживаних износа на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти блиског лица и то тужиоцу Ј. В., у погледу законске затезне камате почев од 17. 10. 2006. године, као дана поднете тужбе, па до 14. 12. 2010. године, као дана пресуђења, а на износ од 300.000,00 динара, као и тужиљи М., у погледу законске затезне камате почев од 17. 10. 2006. године, као дана поднете тужбе па до 14. 12. 2010. године као дана пресуђења, а на износ од 300.000,00 динара.

Ставом четвртим утврђено је да је тужба тужилаца против тужене повучена у делу тужбеног захтева који се односи на накнаду материјалне штете.

Ставом петим обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 361.250,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, тачније става првог, другог и петог изреке, тужена је благовремено поднела жалбу из свих законом дозвољених разлога, са предлогом да се пресуда преиначи и тужбени захтев одбије у целости као неоснован.

Испитујући правилност побијане пресуде, у смислу одредбе члана 372 ЗПП, Апелациони суд је нашао да је жалба тужене основана.

Побијана пресуда није донета уз учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361 ст. 2 ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности нити на повредама указаних жалбом, али је на правилно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право.

Наиме, првостепени суд је утврдио као неспорно да је син тужилаца З. В. погинуо дана 14. 04. 1999. године у месту Д., Општина В., приликом НАТО бомбардовања, вршећи послове заштите безбедности Р. С. од НАТО агресије. Као неспорно је утврђено и да је пок. З. В. рођен ....., а да су му тужиоци родитељи, те да су живели у истом породичном домаћинству.

По обављеном вештачењу преко вештака медицинске струке, неуропсихијатра Др С. Ђ. – Д., од 31. 01. 2008. године и исказа тужилаца, првостепени суд је утврдио интензитет и дужину трајања душевних болова тужилаца због смрти блиског лица – сина, те им је као накнаду нематеријалне штете досудио износ од по 300.000,00 динара, а тужену обавезао да поменути износ исплати, налазећи да је тужена за поменуту штету у потпуности грађанско правно одговорна. При томе је првостепени суд одбио приговор застарелости потраживања, применом одредбе чл. 377 ст. 1 ЗОО, а полазећи од чињенице да када је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично гоњење је предвиђен дужи рок застарелости, захтев за накнаду штете застарева када истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења.

Међутим, основано се жалбом тужене истиче да је побијана пресуда донета на основу погрешне примене материјалног права. И по налажењу овога

суда, као другостепеног, предметно потраживање накнаде нематеријалне штете је застарело у смислу одредбе чл. 376 ЗОО, где је прописано да потраживање накнаде штете застарева за три године од када је оштећени дознао за штету и за лице које је штету учинило, а да у сваком случају потраживање застарева за пет година од када је штета настала. У конкретном случају штетни догађај, погибија сина тужилаца, се десио 14. 04. 1999. године, док је тужба поднета 17. 10. 2006. године, дакле, по истеку рока из поменуте одредбе Закона о облигационим односима, због чега је и предметно потраживање застарело.

У конкретном случају је погрешан став првостепеног суда да треба применити одредбу чл. 377 ЗОО, будући да се рок застарелости прописан поменутом одредбом може применити само када постоји конкретан учинилац кривичног дела који је оштећеном причинио штету, а што може бити утврђено правноснажном осуђујућом пресудом кривичног суда или може бити утврђено као предходно питање од стране парничног суда где је штета евентуално проузрокована таквом радњом која у себи садржи елементе кривичног дела. Како у конкретној ситуацији не постоји правноснажна осуђујућа пресуда кривичног суда, којом би било утврђено постојање кривичног дела и одговорност лица за учињено кривично дело, а ни првостепени парнични суд није утврдио, као предходно питање, да је конкретна штета проузрокована радњом која у себи садржи елементе кривичног дела, то и није било услова за примену одредбе чл. 377 ЗОО, већ одредбе чл. 376 истога Закона, из које произилази да је предметно потраживање накнаде штете застарело и због чега је побијана пресуда преиначена одбијањем тужбеног захтева, сагласно овлашћењу из одредбе чл. 380 тач. 4 ЗПП.

Како тужиоци у овој парници нису успели, то је и одлука о трошковима поступка морала бити преиначена одбијањем захтева за обавезивањем тужених на исплату трошкова поступка, а сагласно овлашћењу из одредбе чл. 161 ст. 2 ЗПП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Зоран Хаџић,с.р.